

kapitola jedna

SpongeBob běžel na návštěvu k veverce Sandy.

V Zátiší Bikin byl krásný den a SpongeBob se nemohl dočkat, až se uvidí se svou kamarádkou. Chtěl jí ukázat nový hmat z karate, který viděl v televizi.

„Ahoj Sandy!“ zvolal a zaťukal na dveře. „Otevři, mám...“ Najednou přestal klepat. Vzhlédl a všiml si, že vedle Sandina domku stojí něco velikého. Na nový hmat úplně zapomněl.

Byla to raketa!

A byla obrovská! Vyčnívala vysoko nad Sandin dům a SpongeBob musel hodně zacouvat, aby dohlédl až na špičku – dokonce tak moc, až u toho zaklánění spadl.

Raketa zářila červenou a stříbrnou barvou. Nahoře byla do špičky a po stranách měla malá okénka.

Sandy vyšla ze dveří. „Nazdárek, SpongeBobe! Jak se ti líbí moje vesmírná loď?“

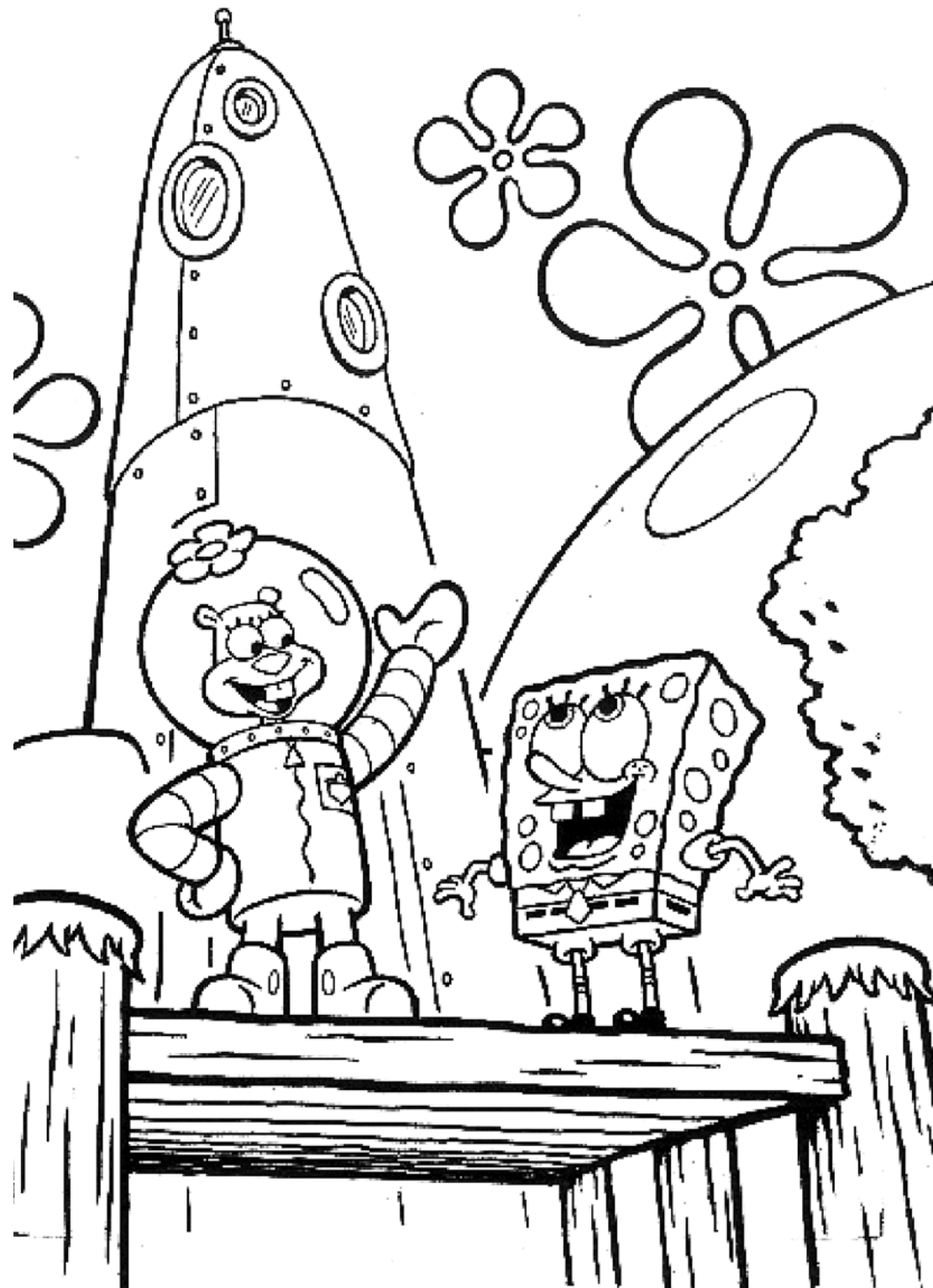
„Páni,“ řekl SpongeBob.

„Pojď se mnou dovnitř, provedu tě,“ pobídla ho Sandy a otevřela mu dveře.

„Co chceš s tou raketou podniknout?“ ptal se SpongeBob.

„Poletím na Měsíc!“ odpověděla Sandy, když vešli dovnitř.

SpongeBobovi se rozzářily oči a zrychlil se mu tep. „Na Měsíc! Panečku! Můžu jet taky?“

Sandy zakroutila hlavou. „V žádném případě, SpongeBobe! Pamatuješ, co se stalo, když jsme spolu jeli hledat ztracenou Atlantidu?“

„Ne,“ nemohl si SpongeBob vzpomenout.

„Našli jsme ji a ty jsi ji pak ztratil!“ připomněla mu Sandy. „Navíc tady není dost místa.“

„Já tolik místa nezaberu,“ řekl SpongeBob a snažil se zmenšit. „Vidíš?“

Sandy zavrtěla hlavou. „Promiň, SpongeBobe, nejde to.“

SpongeBob otevřel malý šuplík a stlačil se do něj. „Počkej, hele! Sem se vejdu!“ zvolal.

„Ten šuplík potřebuju na důležité vědecké dokumenty,“ prohlásila Sandy.

SpongeBob vyskočil ze šuplíku a rozhlížel se kolem.

„A co třeba tady?“ ptal se, zatímco se soukal do zkumavky.

„Tu budu taky potřebovat,“ odvětila Sandy.

SpongeBob si vlezl do láhve s džusem.

„Mohl bych zůstat i tady,“ zkusil to znovu.

„Nemohl!“ vykřikla Sandy netrpělivě.

„Toto je důležitá vědecká mise, SpongeBobe! Nemám čas na hry a zábavu!“

„Já ano!“ nenechal se SpongeBob odradit a vylezl z láhve.

„Žádné hry! A žádní černí pasažéři!“ řekla Sandy rozhodně.

SpongeBob uviděl malou skříňku s mřížemi. Vypadala jako malé vězení. Rychle si pospíšil dovnitř. „Dobře! Zavři mě do lodní cely! Klidně mě tu zamkni na tisíc západů! Mně to nevadí! Jen mě prosím vezmi na Měsíc!“

Sandy vytáhla SpongeBoba ven. „To je můj ventilátor, SpongeBobe! Ten potřebuju taky!“

SpongeBob si klekl na kolena. „Prosím tě, Sandy, můžu jet s tebou na Měsíc? Můžu? Můžu? Prosím, prosím, prosím!“

Sandy si povzdechla. Pomocnou ruku by vlastně mohla využít. A se SpongeBobem byla vždycky legrace.

„No dobrá!“ rozhodla nakonec. „Pojedeš v nákladním prostoru, jen doufám, že se tam nezblázníš!“

SpongeBob vyskočil a začal pobíhat uvnitř rakety jako splašený. „Poletím na Měsíc! Letím na Měsíc! Jízda na Měsíc! Vystřelte mě tam hned!“

Sandy ho zastavila. „Hej! Opatrně! Na nic nesahej!“

SpongeBob okamžitě popadl dlouhou trubici, která měla spoušť stejnou jako pistole a na konci sítku. „Páni! Podívej se na tu pistoli! To budeme na Měsíci lovit mimozemšťany?“

„Ale kuš, popleto!“ uklidňovala ho Sandy. „Tohle je na sbírání měsíčních kamenů. Pojď, předvedu ti to.“

Vyšli ven z rakety a Sandy namířila pistoli na několik vzdálenějších kamenů. Zmáčkla kohoutek, z pistole vystřelily sítě a obalily se kolem hromádky kamení.

„Vidíš? Takhle můžu získat vzorky z měsíčních kamenů,“ vysvětlila Sandy. „Dokonce mám ještě jednu pistoli navíc, kterou můžeš použít ty.“

„Super! Ale až budeme hotoví s těmi hračkami okolo kamení, pustíme se do pořádného lovu mimozemšťanů, ne?“ ptal se SpongeBob.

Sandy vzdychla. „Mimozemšťanů? Zbláznil ses? Já už na Měsíci byla. Tam žádní mimozemšťané nežijí.“

SpongeBob se zaculil a tiše se zahihňal.

„Sandy, Sandy, Sandy. Jak můžeš být tak nevědecká! Existují důkazy o spoustě mimozemšťanů všude kolem nás! Jak jinak vysvětlíš nestvůry? Rozčepýřené vlasy? Obchody, kde je vše za 35 korun?“

Sandy zakroutila hlavou. „SpongeBobe, ty o vesmíru vůbec nic nevíš. Teď jdi domů a dopřej si trochu spánku. Zítra nástup za rozbřesku. A ty bláznivé nápady s mimozemšťany raději nechej doma!“

kapitola dvě

SpongeBob odešel do svého ananasu a hned se uvelebil do postele.

Gary, jeho domácí šnek, ležel na zemi hned vedle SpongeBoba. Spal na stohu novin pro případ, že by snad v noci došlo k nehodě. Nebyl ještě zcela zvyklý na život v ananasu.

SpongeBob si nastavil budík na rozbřesk. Snažil se usnout, ale cítil takové nadšení, že to nebylo ani trochu jednoduché. Zíral na budík. Zbývaly celé hodiny, než začne svítat.

„Pospěš si!“ nařídil svému budíku. „Ubíhej rychleji!“

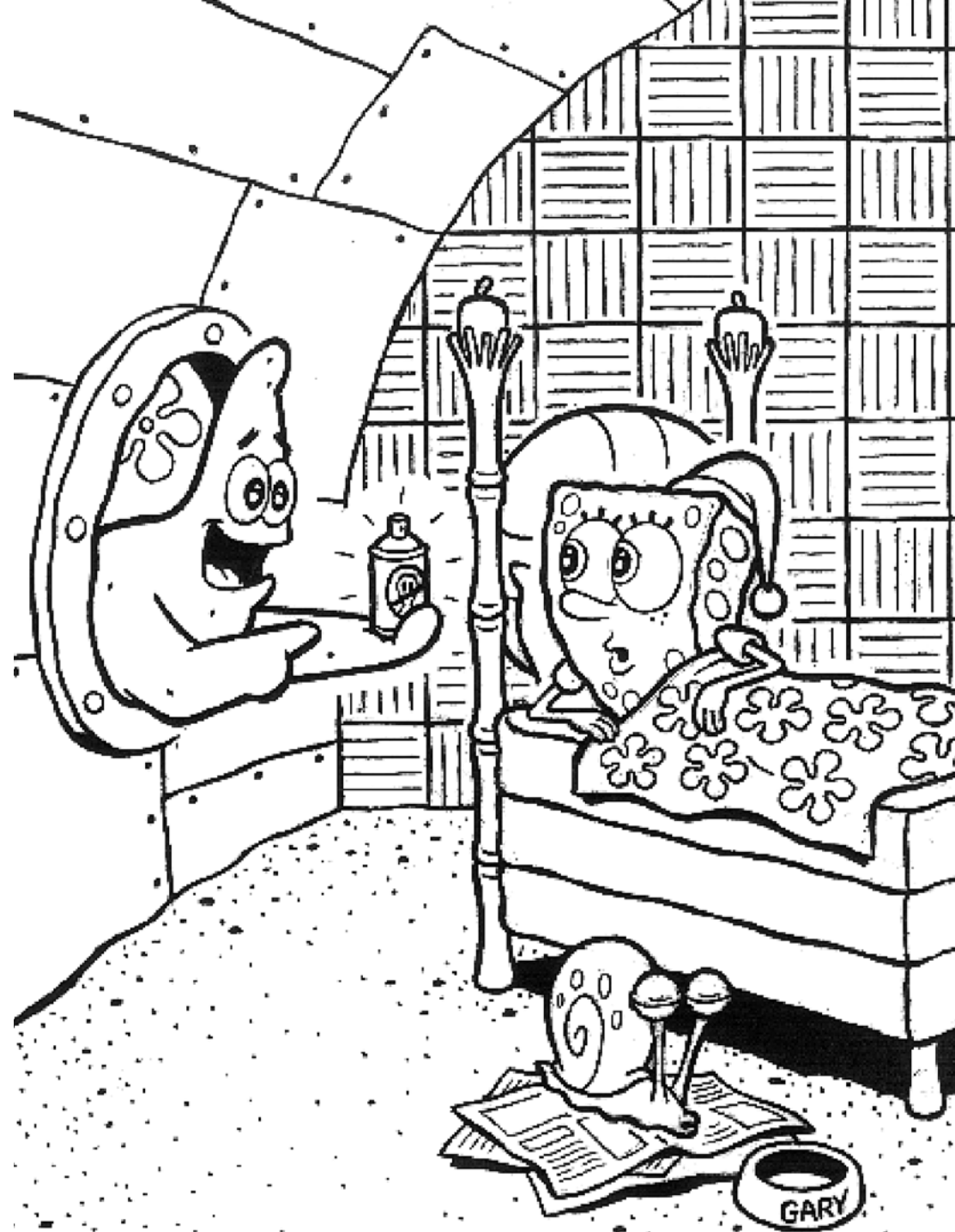
Budík si však z jeho popohánění nic nedělal a dál tikal ve svém obvyklém tempu.

SpongeBob se podíval z okna. Byla ještě tma. „No tak, rozbřesku – už se koukej rozbřesknout!“

V tu chvíli strčil do okna SpongeBobovy ložnice svou hlavu Hvězdice Patrik, SpongeBobův nejlepší kamarád. „Ahojky, SpongeBobe! Slyšel jsem, že se chystáš se Sandy na Měsíc.“

„Chystám. A taky se právě snažím usnout!“ odpověděl SpongeBob.

„Musím se tě zeptat na něco velice důležitého,“ oznámil Patrik, zatímco se protahoval skrz okno do ložnice. „Nejsou náhodou v Sandině raketě nějakí mimozemšťané?“

„Žádní mimozemšťané nejsou. Jen se zeptej Sandy... té vševědoucí vědkyně.“

„Opravdu?“ divil se Patrik a zvedl ruku s papírovou taškou. „Tak to zřejmě nebudeš tento Vtipný ha-ha repelent proti mimozemšťanům potřebovat.“

„Vtipný ha-ha repelent proti mimozemšťanům říkáš?“ vykřikl SpongeBob a chňapl po tašce. „Ukaž mi to!“

SpongeBob vytáhl červený sprej a přečetl na něm nápis: „S GARANCÍ STOPROCENTNÍ PREVENCE PROTI MIMOZEMSKÝM TVORŮM. Kde jsi to sehnal, Patriku?“

„Objednal jsem to z jednoho komiksu,“ odpověděl hrdě Patrik.

„Pak ale musí být mimozemšťané skuteční!“ zvolal SpongeBob. „Pojďme tím nastříkat raketu!“

kapitola tři

SpongeBob a Patrik se potichu přikradli k Sandině raketě. Byla hluboká noc a Sandy tvrdě spala.

„Takže, Patriku,“ zavelel SpongeBob, „jenom tu nastříkáme vnější plášť, tím bude raketa chráněná proti mimozemšťanům, a hned pak půjdeme domů.“

Patrik běžel k lodi a uviděl knoflík označený nápisem: ZMÁČKNĚTE, CHCETE-LI SE DOSTAT DOVNITŘ.

„Hele! Můžeme dovnitř!“ zvolal radostně.

„Nemůžeme!“ zamítl návrh SpongeBob.

„Jsme tady, abychom nastříkali venkovní plášť, a jde se domů!“

„Ale vždyť stačí jen zatlačit!“ nechápal Patrik a zmáčkl knoflík. Dveře se otevřely – a praštily SpongeBoba do hlavy.

„Jauvajs!“ sykl SpongeBob.

„Mám to! Otevřel jsem to!“ jásal Patrik.

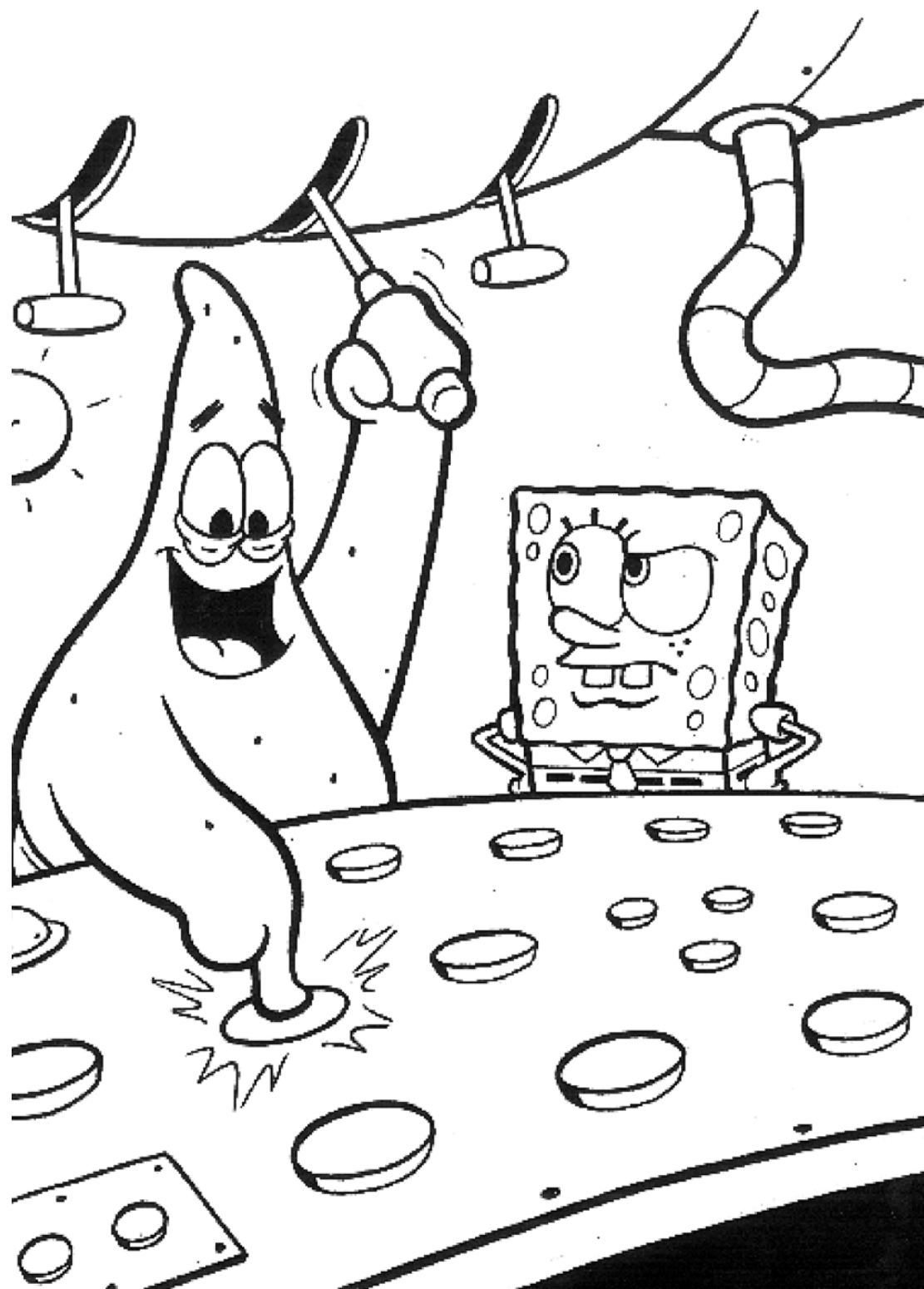
„Pojďme dovnitř!“

Patrik vběhl do rakety a SpongeBob ho následoval. Uvnitř blikala světla, byly tam všemožné páky a obrazovky a další knoflíky.

„Ty krásu!“ zvolal Patrik. „Tohle musí být řídicí kabina!“

„Na nic nesahej!“ varoval ho SpongeBob.

Pozdě. Patrik už seděl v křesle před monitorem. Mačkal střídavě všechny knoflíky

a tahal za páky. Myslel si, že jde o nějakou videohru.

„Podívej! Vyhrávám!“ výskal Patrik.

„To stačí!“ zarazil ho SpongeBob. „Nemůžeme tady zůstat. To je Sandina raketa. Přestaň s tím hraním!“

„Zase jsem vyhrál!“ pokračoval vesele Patrik.

„Opravdu?“ divil se SpongeBob a koukl se Patrikovi přes rameno. „Můžu to taky zkusit? Páni, co je to za hru?“

Patrik pokrčil rameny. „Netuším. Pojdme se podívat, co dokáží ty ostatní věcičky!“

Načež natáhl ruku, zmáčkl několik dalších ovladačů a zatáhl za okolní páky.

„Miluju rakety!“ pochvaloval si Patrik.

„Nemačkej pořád ty knoflíky!“ křikl SpongeBob.

Vtom Patrik uviděl obzvlášť zajímavý ovladač.

„Ani tenhle?“ divil se Patrik. „Vsadím se, že to je ten, co nastartuje tuhle raketu.“

SpongeBob zakroutil hlavou. „Patriku, promiň, že se tu stavím do pozice velitele, ale jsem to já, kdo tady poletí do vesmíru. A náhodou taky vím, že knoflík, který nastartuje raketu, je támhleten.“

SpongeBob ukázal na červený knoflík.

„To není on!“ nesouhlasil Patrik.

„Ale je!“ oponoval SpongeBob.

„Tak to dokaž!“ trval na svém Patrik.

„Tak jo!“ souhlasil SpongeBob a zmáčkl červený knoflík.

Raketa začala burácet, celá se otřásala a vydávala velice hlasitý zvuk.

„Jejda,“ vydechl SpongeBob překvapeně.